

De vrijheid van de fietser

Te voet of per fiets naar Santiago de Compostela? Voor velen de eerste vraag als zij het plan hebben opgevat naar Galicië af te reizen. Eenmaal op weg blijken lopers en fietsers twee werelden te vertegenwoordigen, ieder met zijn eigen kenmerken en voor- en nadelen. Harry de Bot ondervond fietsend steeds meer de voordelen. Een pleidooi.

Vooropgesteld: ik ben een enthousiast fietser, die moeilijk te porren is voor lange wandelingen. Toen in augustus 2012 mijn jarenlange wens in vervulling ging en ik op weg kon naar Santiago, was de keuze dan ook niet moeilijk: met de fiets, vanaf mijn huis in Brabant. Alleen. Voor mijn vrouw is zo'n tocht een brug te ver, en ze snapte mijn *Alleingang* goed. Ik zocht naast cultuur en stedenschoon vooral stilte, eenzaamheid, de spirituele dimensie. Ik ging kortom als pelgrim, met een fietstas vol onthaasting.

Voor de troepen uit

Onderweg vond ik nog iets anders: vrijheid! Ik heb het nu vooral over het Spaanse gedeelte, de Camino Francés. Tot de Pyreneeën had ik gekampeerd en zelf gekookt, daarna zocht ik de ontmoeting met medepelgrims in de Spaanse *albergues* en restaurants. In de maand september waren dat vooral lopers. Vele honderden ben ik er voorbij gereden, en 's avonds kwam ik ze weer tegen. Nooit dezelfde, als fietser snel je altijd voor de troepen uit.

Al snel kwam ik erachter dat fietsers en lopers er volledig andere reisschema's op nahouden.

Kort gezegd en een beetje gechargeerd: een loper vertrekt steevast in alle vroegte, loopt linea recta, liefst zonder een meter teveel, zo snel mogelijk naar de volgende herberg om daar vaak rond de middag al neer te ploffen, en voor de rest van de dag alleen nog naar buiten te komen voor het diner.

Zelf vertrok ik op mijn gemak tussen 8.30 en 9.00 uur, kocht wat brood en zat doorgaans een uur later alweer ergens te eten. Voor ik zo rond 17.00 uur bij mijn volgende stopplaats arriveerde had ik niet alleen een kilometer of tachtig gefietst, maar onderweg uitgebreid geluncht, een omweg gemaakt naar een interessant dorp, een kwartier de stilte gezocht in een kerkje en in veel gevallen in een stad onderweg mijn bepakte fiets een dik uur geparkeerd om het historische centrum te voet te verkennen.

Vermoeide voetpelgrims

In het plaatsje Viana stopte ik ruim twee uur omdat op die dag toevallig een feestdag was met een stierenrun door de straten. Het prachtig gerestaureerde plaatsje Castrillo de los Polvazares bij Astorga, slechts een paar honderd meter van de route, verkende ik een halfuur lang te voet. 's Avonds hoorde ik van geen enkele loper dat ze dit dorp hadden bezocht. Er wel over gelezen, maar helaas te ver om!

Enkele malen vertrok ik pas tussen 12.00 en 13.00 uur uit een stad – Burgos, León – zodat ik de hele ochtend tijd had voor een bezoek en stadswandeling. Op zo'n dag liet ik het bij vijftig kilometer. Het feit dat je dan met der-

tig graden vertrekt, is voor fietsers niet zo'n punt. Persoonlijk houd ik van warmte, en je hebt altijd rijwind. Voor lopers is zo'n dagindeling ondenkbaar.

Dit alles werd me pas goed duidelijk toen ik op een dag, na 45 kilometer fietsen, om 12.30 uur in Santo Domingo arriveerde. Op het centrale plein zag ik een rij van wel dertig voetpelgrims voor de albergue. Ik stapte af en vroeg nieuwsgierig aan enkele Amerikanen waarom de dag er voor hen alweer opzat. 'We zijn vroeg vertrokken om de warmte voor te zijn. Doorlopen naar de volgende plaats is voor ons geen optie, de vraag is of er dan nog plaats is. Hier kunnen we in elk geval overnachten', klonk het vermoeid.

En moe zou ik ook zijn als ik zo'n eind had gelopen! Maar in Santo Domingo vond ik het juist lekker om even te wandelen. Dus stalde ik mijn fiets tegenover de VVV en trok anderhalf uur uit voor een stadswandeling en een bezoek aan de kathedraal met zijn levend pluimvee. Daarna reed ik nog een kilometer of veertig door, dook in Belorado een halfuur de doodstille kloosterkerk in, had een boeiend gesprek met een jonge non en checkte om 17.30 uur probleemloos in bij een albergue in die plaats.

Tijd morsen

Vanaf dat moment ging me het verschil tussen een voet- en fietsreis echt opvallen. Bij mijn ontmoetingen 's avonds in de pelgrimsverblijven zag ik een terugkerend patroon. Wandelaars die al uren binnen waren, hun was hadden gedaan en uitgeteld op bed lagen of hun voeten verzorgden voordat ze naar het diner gingen. Een minderheid had nog de puf om de plaats te bezichtigen waar ze waren neergestreken. Vanaf de start vroeg in de ochtend waren ze linea recta doorgelopen naar de volgende overnachtingsplaats. Geen halve kilometer om en onderweg zo weinig mogelijk tijd gemorst, laat staan een dorpsmuseum of klooster bezocht of een historisch centrum verkend.

De vrijheid die ik voelde in mijn dagindeling, niet gehinderd door temperatuur, eetmomenten of onzekerheid over een slaapplek, maakte mijn reis tot een zorgeloze. Natuurlijk had ik soms ook mijn ongemakken – zadelpijn, nekpijn – maar nog vaker voelde ik me intens gelukkig. Vooral op de Meseta: lekker vlak, windje in de rug en honderden

keren een 'buen camino' uitwisselen met de wandelaars die ik passeerde ...

In het volle besef – dat wel – dat de camino lopen fysiek een flink stuk zwaarder is dan hem fietsen. Ook al doe je dat laatste vanuit Nederland.

Mee eens? Niet mee eens? Laat het ons weten: redactie@santiago.nl

Wandelaars liggen uitgeteld op bed of verzorgen hun voeten

De beide manieren van pelgrimeren zijn in wezen onvergelykbaar. Lopers zullen er zonder twijfel het hunne over denken. Maar wie onderweg al pelgrimerend vrijheid zoekt, neme de fiets! 🌿

Stierenrun door de straten van Viana.

Foto: Harry de Bot

